

MÁTHÉ SÁNDOR

ISTEN IMÁDÁSA

Mt 6,13

Milyen szép ez az imádság. Az indítás a gyermek őszinte bizalma az Atya iránt – a befejezés az érett felnőtt rendíthetetlen bizonyossága. A gyermek és az érett hitű, tapasztalt felnőtt együtt van ott a hívő emberben.

Vajon miért mondja ezt Istennek az imádkozó, hogy a tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség? Nem neki van arra szüksége, hogy mi ezt megvalljuk, hanem nekünk. Az imádkozónak kell megerősödnie abban, hogy el ne fedje, kihez imádkozott, hogy ki előtt. Neki van szüksége arra, hogy tudja, ki az az Isten, akit ő Atyjának nevezett.

Ebben az utolsó mondatban már semmi újat nem mond az imádkozó. Itt már nem kér Isten gyermeke semmit, nem is köszön meg semmit, még csak a bűneivel sem járul oda, hogy bocsánatért esedezzek. Hát akkor mit csinál? Véget értek a kérések, és mégis folytatja az imádságot. Befejezte mondani-valóját, és mégsem hagyja abba. Egy kicsit még ott marad előtte, miután már befejezte a mondanivalóját. Ez az imádságnak a legmagasabb rendű formája.

Hadd mondjak el egy kis történetet. Volt egy morcos édesapa, aki sokat dolgozott otthon. A szobájába csak igen indokolt esetben mehettek be a gyerekei. Egyszer a legkisebb, aki épp, hogy elérte a kilincset, és ki tudta nyitni az ajtót, benyitott kopogás nélkül. Az édesapa oda sem nézett, hogy melyik az, csak ráförmedt: Mit akarsz? Mire a kicsi azt mondta: nem akarok semmit, csak szeretném nézni, hogyan dolgozol. A morcos apa szemébe könny szökött. Ez a gyerek nem akar tőle semmit. Ez ritkaság. Ez a gyerek őt akarja, ő maga fontos neki. Csak nézni akarja, hogyan dolgozik.

Az Isten imádása valami ilyen. Nem akarok semmit most Tőled, Téged akarlak. Szeretném beszívni a szememmel, a hitemmel a Te lényedet. Szeretnék a közeledben tartózkodni. Jó előtted lenni. S ha van egy szavad hozzám, megtisztelve érzem magam. Számomra minden fontos, amit mondasz, sőt, amit teszel. Csak nézni akarom, mit teszel, hogyan cselekszel.

Sok hívő embernek ismeretlen az istentiszteletnek ez a formája. Amikor a hívő eljut oda, hogy csodálja az ő Istenét, amikor Istent a maga valójában kezdi megismerni és látni. Amikor valóság lesz az, amit a zsolnában így olvasunk: „Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!”

Mi állandóan csak szívünk kéréseit soroljuk neki. Így új esztendő elején különösen. Arra kell nekünk Isten, hogy elmondjuk neki a kéréseinket. Addig kell nekünk, amíg meghallgatja a kéréseinket. Tulajdonképpen a kéréseink teljesedése a fontos számunkra, és nem Ő. Aki eljut oda, hogy akármilyen

lyen megfogalmazásban ezt mondja el Istennek: tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké – az elkezd gyönyörködni az Úrban. Az többet kap, mintha csupán a kérései teljesednének

Jézus erre adott itt példát. Elfogynak a szavak, de Isten gyermeke még tovább ott marad Isten előtt, és nézi, hogyan dolgozik az Atya. S még mindig van mondanivalója a számára. Ez már csak olyan beszélgetés. Nem valaminek a megbeszélése, nem toporzékol és sürgeti kéréseinek a teljesítését, hanem örül, hogy az Atya gyermeke. Örül annak, hogy ilyen Atyja van. Erre nem Istennek van szüksége, hanem nekünk, mert mi felejtjük el újra és újra, hogy a mi Atyánk az, akié az ország, a hatalom és a dicsőség.

A mi imádságaink is egyre inkább olyanokká válnak, mint az egymással való beszélgetéseink. Felszínesekké és rövidkekké. Csak a legsürgősebb tennivalókat beszéljük meg egymással sokszor a családon belül is.

Szeretnék ebben az esztendőben ehhez a kisgyerekekhez hasonló lenni. Amikor befejeztem az imádságot, még egy kicsit ott maradni Isten közelségében, és nézni, hogyan dolgozik az Atya. Hátha lesz egy szava hozzám.

Három gyönyörű bizonyítésvetés.

1. *Tied az ország.* Mi ez az ország? Azt jelenti, hogy Isten az uralkodó. Nem akármilyen ország: Isten országa, isteni uralkodóval. Tehát itt azt vallja meg újra Isten gyermeke: hiszi, hogy a mi mennyei Atyánk ténylegesen uralkodik. Uralkodik az egész földön, uralkodik a mennyben, az egész világmindenség az övé. Azért fontos ezt látnunk, mert ha körülnézünk, elkese-redünk amiatt, hogy kíméletlen, ádáz harc dúl minden területen az uralomért, sőt az egyeduralomért. A gazdaságban, a politikában, de egy közepes beosztásért is letaposásák egymást az emberek. A részegen hazatérő férfi is, miközben a gyerekei reszkettek az ágyban, a felesége már kékre-zöldre volt verve, ezt üvöltötte: ebben a házban én vagyok az úr.

Ezért az uralomért harcolnak a nemzedékek egymással. És milyen sok baj származik ebből. Sokszor észre sem vesszük, milyen szenvedélyes uralom-vágy hajt bennünket, annyira megszoktuk már.

2. *Tied a hatalom.* Nemcsak a lelkek felett, hanem az egész világ felett uralkodik az Úr, és hatalma van, még akkor is, ha a mai embernek egyre inkább fejébe száll a büszkeség, hogy a tudománya és technikája révén neki van hatalma az egész teremtett világ felett. Még akkor is Istené minden hatalom, ha sokszor elrettenve látjuk és már-már elhisszük, hogy a pénz olyan hatalom, amivel mindent el lehet érni. Vagy ha megrémülünk amiatt, hogy milyen démoni hatalmak tartják rabságukban sokaknak a gondolkozását. Akkor is igaz ez: a tiéd minden hatalom.

3. *Tied a dicsőség is, egyedül.* Erről Isten többször beszél. Még azt is mondja: dicsőségemet másnak nem adom. És amikor Jézus számot ad az Atyának mennybemenetele előtt, azt mondja: én megdicsőítettelek téged e földön. Ezt tartja a legfontosabbnak. Utána beszél még rólunk, meg sok egyéb, fontos dologról. De ez a legfontosabb, hogy elvégeztem, amit reám bízál. Megdicsőítettelek e földön.

Ne feledjük, hogy Isten minket, a hívőket is erre választott ki. A Bibliában olvassuk ezt: „Arra hívott el, hogy legyünk magasztalására az Ő dicsőségének.” (Ef 1,12) Ez az ember őseredeti feladata, küldetése, hivatása. Akármit tesz ezen a földön, azzal teremtő Istenét, mennyei Atyját kellene, hogy dicsőítse. Az ember viszont erre képtelenné vált. Az Isten elleni lázadás egyebek közt azzal a következménnyel is járt, hogy a maga dicsőségét keresi, hogy elveszi Istentől a dicsőséget. Kiknek állítunk szobrokat? Kiknek a nevével van tele az újság? Kiket szoktunk dicsérni, ha kell, ha nem? Egy mást, az embert. Hol hangzik ezen a világon egyértelmű, tiszta Istendicsőtés? Nem sok helyen.

Azt meg mindenki természetesnek tartja, hogy dicsekszünk, és egymást dicsérrjük. Mert a dicsőség az nekünk kell, és egyedül nekünk. Kiprovokáljuk sokszor a dicséretet. Az ember dicsőségszomja nem ismer határt.

Voltam legátus egy olyan gyülekezetben, ahol a templomban gyönyörű színes kazetták vannak festve a karzaton és az első padokon. Minden ilyen kazettára rá van írva: Isten dicsőségére készítette X Y. Nem egyforma betűkkel ám. „Isten dicsőségére” apró betűkkel, a „készítette” nagyobbakkal, s az alján arasznyi betűkkel az illető neve. Csak az jutott eszembe, hogy vajon kinek a dicsőségét akarták megörökíteni? Milyen olcsó önámítás, öndicséret ez.

Legyünk hálásak Istennek, hogy nyitogatja a szemünket ebben az esztendőben, már az első találkozásunk alkalmával. Lássuk meg magunkat, és lássuk meg Őt, akit egyedül illet minden dicsőség. Ez is örömhír, mert arról is szól, hogy Isten az Ő dicsőségében részesíti az Ő gyermekeit.

Jó lenne, ha végigkísérné minket az egész esztendőn ez a boldog bizonyosság: a mi Istenünk uralkodik. Ténylegesen uralkodik. Nyugodtan reá bízhatjuk a világ sorának az elrendezését, és gondja van a mi életünkre is. Ővé az uralom, Ővé a hatalom. Mindent megcselekedhet, amit Ő jónak lát. Nincs neki lehetetlen. De Ővé a dicsőség is, és jó lenne úgy élnünk, hogy akármit cselekszünk, mindent az Ő dicsőségére tegyünk. Ámen.

A TÚLSÓ PARTON

Mk 1,14 – 15; 4,35 – 41

A Biblia ismerete, különösen Jézus tanításaira való tekintettel, elengedhetetlen követelmény a keresztyén ember számára. Ezt Káténk is megfogalmazza: „A Bibliát azért szükséges ismernünk, mert a benne foglalt tanítások a keresztyén élet alapját és a keresztyén élet útmutatóját képezik.” Ha most szűkítem a kört, és csak a jézusi tanításokra gondolok, akkor azt mondhatom, hogy azok ismerete, betartása, egyszerűen az azok szerinti élet jelenti a